

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΥ
ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ Α΄ ΑΘΗΝΩΝ

8 Ιουνίου 2020

ΕΡΩΤΗΣΗ

Προς τον Υπουργό Προστασίας του Πολίτη, Μιχαήλ Χρυσοχοΐδη.

Θέμα: «Διακίνηση ναρκωτικών και συναφής εγκληματικότητα στα 5^ο και 6^ο Δ.Δ. του Δήμου Αθηναίων»

Κύριε Υπουργέ,

Σε συνάντησή μου στις 4 Ιουνίου 2020 με τον Πρόεδρο του 5^{ου} Δημοτικού Διαμερίσματος και την Πρόεδρο του 6^{ου} Δημοτικού Διαμερίσματος του Δήμου Αθηναίων, μου μεταφέρθηκε η χρόνια και σταθερά ανησυχητική διαπίστωση ότι και τα δύο Δημοτικά Διαμερίσματα αντιμετωπίζουν έντονο πρόβλημα με τη διακίνηση ναρκωτικών, ιδίως στις περιοχές που εκτείνονται αφενός μεταξύ Πλ. Αμερικής και Πλ. Κολιάτσου και αφετέρου μεταξύ Πλ. Βικτωρίας (Φερών), Πατησίων, και Κοδριγκτώνος. Επιπλέον, υποστηρίχθηκε ότι δίδεται η εντύπωση παντελούς έλλειψης πολιτικής βούλησης για σοβαρή αντιμετώπιση του φαινομένου από την Ελληνική Αστυνομία, ενώ σύμφωνα με μαρτυρία παριστάμενου, πολίτη οι αστυνομικοί της ομάδας ΔΙΑΣ «νίπτουν τας χείρας των» επικαλούμενοι έλλειψη αρμοδιότητας.

Η αντιμετώπιση του σοβαρού προβλήματος της διακίνησης ναρκωτικών και της συναφούς ή συνδεδεμένης παραβατικότητας είναι ζήτημα πολυδιάστατο και απαιτεί συνεκτικό κεντρικό πολιτικό σχεδιασμό με ρεαλιστική στοχοθεσία και κατόπιν στενή παρακολούθηση και αξιολόγηση της επιχειρησιακής υλοποίησης. Βεβαίως, ο σχετικός προγραμματισμός οφείλει να είναι και ειδικά προσανατολισμένος στα «ιδιοσυγκρασιακά» ζητήματα αυτού του είδους εγκληματικότητας, αφού σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας οι περισσότεροι παραβάτες είναι εξαρτημένοι χρήστες, κατά συνέπεια μόνη η καταστολή δεν προσφέρει καμία ουσιαστική προστιθέμενη αξία ούτε στους ίδιους ούτε στην τοπική και ευρύτερη κοινωνία.

Τα σύγχρονα επιστημονικά ρεύματα σκέψης στο πεδίο της αντιμετώπισης της μάστιγας των ναρκωτικών προτάσσουν την ανάγκη για στροφή στη συμπεριφορά του κατασταλτικού μηχανισμού απέναντι στους δράστες-χρήστες. Υπογραμμίζεται η ανάγκη υιοθέτησης ενός διαφορετικού μοντέλου από τις αστυνομικές αρχές, προσανατολισμένου πολύ περισσότερο στη θεμελίωση της θεραπευτικής διάστασης της παρέμβασης και πολύ λιγότερο στην κλασική ποινική καταστολή. Στοιχεία που θα μπορούσαν να αξιοποιηθούν προς αυτή την κατεύθυνση υπάρχουν διαθέσιμα στη σχετική διεθνή βιβλιογραφία, καθώς και στις καλές πρακτικές άλλων χωρών οι οποίες υιοθέτησαν επεικέστερα μοντέλα αντιμετώπισης του δράστη-χρήστη, με συντονισμένη υποστήριξη από διάφορους εμπλεκόμενους φορείς και απώτατο σκοπό την απεξάρτηση και την ουσιαστική κοινωνική επανένταξη μέσω παροχής κινήτρων για εργασία, εκπαίδευση και κατάρτιση, και αποχή από τη χρήση. Τέτοιες προσεγγίσεις απελευθερωμένες από ιδεολογικά σχήματα αδικαιολόγητα εντατικής καταστολής και κοινωνικού αυτοματισμού είναι που πραγματικά χτυπούν το πρόβλημα στον πυρήνα του -τη μείωση

της ζήτησης- και αποβαίνουν αποτελεσματικότερες και αποδοτικότερες σε όλα τα επίπεδα, προσφέροντας λύσεις στο διηνεκές και όχι καμουφλάρισμα του προβλήματος και γκετοποίηση.

Όπως γίνεται εύκολα αντιληπτό, τέτοιες δράσεις απαιτούν πρωτίστως προτεραιοποίηση, καθώς αποτελεί κοινή αντίληψη σε όλες τις έννομες τάξεις ότι οι πόροι και οι δυνατότητες της αστυνομίας δεν είναι στοιχεία ανεξάντλητα. Απαιτούν, επίσης, ειδική και διαρκή εκπαίδευση και κατάρτιση, υλικοτεχνικό εξοπλισμό (λ.χ. κινητές μονάδες επιχείρησης μικτών κλιμακίων -υγειονομικών, νομικών και αστυνομικών- υπό την επίβλεψη της ΕΛ.ΑΣ.), ειλικρινή καθημερινή συνεργασία με φορείς παροχής υπηρεσιών θεραπείας και απεξάρτησης, και αλλαγή νοοτροπίας με σκοπό μια αστυνομία που δεν παραμένει αυτοεγκλωβισμένη σε μανιχαϊστικά διλήμματα «ή μηδενική ανοχή ή ξέφραγο αμπέλι» και που διεκδικεί καλύτερες και πιο ανθρώπινες σχέσεις με τους πολίτες.

Αυτή η αλλαγή, ωστόσο, δεν πρόκειται να προκύψει με κάποιου είδους επιφοίτηση ή με δεοντολογικές παρεμβάσεις που μένουν έπεα πτερόεντα στο διηνεκές. Χρειάζεται έμπρακτη έκφραση πολιτική βούλησης. Δυστυχώς, η ΕΛ.ΑΣ. πάσχει από πλημμελή προγραμματισμό και υστερεί σε επίπεδο βέλτιστης κατανομής πόρων. Όταν προκύπτει ανάγκη για εντυπωσιασμό και επικοινωνιακή εκμετάλλευση, η αστυνομία εντέλλεται να επιβάλλει το δόγμα «νόμος και τάξη» με τρόπο άτεγκτο και δυσανάλογο, με χαρακτηριστικά παραδείγματα τις πρόσφατες επιχειρήσεις και το ανθρωποκυνηγητό σε πλατείες της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης. Όταν οι κάμερες απομακρυνθούν ή η επικαιρότητα καταλαγιάσει ή το θέμα είναι «αντιεμπορικό», η αστυνομία συχνά γίνεται σε δυσλειτουργική, αργή, απούσα. Τέτοιες πρακτικές πολιτικού καιροσκοπισμού οδηγούν σε διακριτική μεταχείριση, και τελικά πλήττουν κατάφωρα το κύρος της ίδιας της ΕΛ.ΑΣ. στα μάτια των πολιτών και θεμελιώνουν μια διάχυτη νοσηρή έλλειψη εμπιστοσύνης μεταξύ κοινωνίας και αστυνομίας που καταλήγει σε ένα κοινωνικά επικίνδυνο αυτόματο κι αμφίδρομο τεκμήριο ενοχής.

Τη στιγμή που πληροφορούμαστε ότι η ΕΛ.ΑΣ. επενδύει και θα επενδύσει άμεσα δεκάδες εκατομμύρια σε εξοπλιστικές δαπάνες, δεν υπάρχει καμία είδηση σχετικά με τέτοιες σοβαρές αξιακές και προγραμματικές μεταρρυθμίσεις ως προς την αντιμετώπιση της γάγγραινας των ναρκωτικών. Τη στιγμή που βλέπουμε την ΕΛ.ΑΣ. να επιχειρεί ολοένα και συχνότερα με ολοένα εντεινόμενο υπερβάλλοντα ζήλο κατά πολιτών, δεν παρατηρούμε καμία ουσιαστική αλλαγή υποδείγματος στην εκ μέρους της αντιμετώπιση του προβλήματος της διάδοσης των ναρκωτικών. Ευπρόσδεκτη και αναγκαία είναι η ειλικρινής κριτική προς την ΕΛ.ΑΣ., αλλά περισσότερο υπεύθυνη είναι πάντοτε η πολιτική ηγεσία, η οποία «περνά το εκάστοτε μήνυμα» στους υπηρεσιακούς παράγοντες.

Κατόπιν των ανωτέρω, ερωτάται ο αρμόδιος Υπουργός:

1. Τι και πότε προτίθεστε να ενεργήσετε προκειμένου να αντιμετωπιστεί άμεσα το φλέγον ζήτημα στις πληττόμενες περιοχές του 5^{ου} και του 6^{ου} Δ.Δ. του Δήμου Αθηναίων;
2. Ποιος είναι ο σχεδιασμός σας σε επίπεδο πολιτικής για την αντιμετώπιση της διάδοσης των ναρκωτικών εν γένει; Ποιες αρχές, ποια αιτιολόγηση και ποιες καλές πρακτικές επικαλείστε;

Η ερωτώσα Βουλευτής

Αγγελική Αδαμοπούλου
Βουλευτής Α΄ Αθηνών, Μέρα25